

Talhah ibn Ubaydullah

När Talhah återvände hastigt till Makkah efter en handelsresa till Syrien frågade han sin familj: "Har något hänt i Makkah sedan vi reste?" "Ja," svarade de. "Muhammad ibn Abdullah har trätt fram och påstår att han är en Profet, och Abu Quhafah (Abu Bakr) har följt honom."

"Jag brukade känna Abu Bakr," sade Talhah. "Han är en lättsam, vänlig och mild man. Han var en ärlig och rättskaffens handelsman. Vi tyckte mycket om honom och älskade att sitta i hans sällskap på grund av hans kunskap om Qurayshs historia och genealogi."

Senare gick Talhah till Abu Bakr och frågade: "Är det sant vad de säger, att Muhammad ibn Abdullah har trätt fram som Profet och att du följer honom?" "Ja," svarade Abu Bakr, och började berätta för Talhah om Muhammad och hur gott det vore om även han följde honom. Talhah berättade i sin tur för Abu Bakr om sin märkliga, nyliga upplevelse med en asket på marknadsplatsen i Busra i Syrien. Askesen ska ha sagt till Talhah att någon vid namn "Ahmad" skulle framträda i Makkah vid denna tid och att han skulle vara den sista av Profeterna. Han sade också, enligt berättelsen, att Profeten skulle lämna Makkahs heliga område och utvandra till ett land med svart jord, vatten och palmträd.

Abu Bakr blev förbluffad över berättelsen och tog med Talhah till Muhammad. Profeten ﷺ förklarade islam för Talhah och reciterade några

delar av Koranen för honom. Talhah blev entusiastisk. Han berättade för Profeten om sin konversation med asketen i Busra. Där och då uttalade Talhah shahadah — att det inte finns någon gud värd att dyrkas utom Allah och att Muhammad är Allahs Sändebud. Han var den fjärde person som Abu Bakr hade introducerat till islam.

Quraysh blev bestörta över den unge Talhahs acceptans av islam. Den som var mest bedrövad och olycklig var hans mor. Hon hade hoppats att han en dag skulle bli en ledare i sitt samhälle på grund av sin ädla karaktär och sina framstående dygder. Några av Quraysh, oroliga och bekymrade, gick till Talhah så snart de kunde för att försöka få honom att överge sin nya religion, men fann honom lika fast och orubblig som en klippa. När de gav upp hoppet om att lyckas med mild övertalning tog de till förföljelse och våld. Följande berättelse återges av Mas'ud ibn Kharash:

”När jag gjorde sa‘i mellan as-Safa och al-Marwah, dök en folkmassa upp som drev framför sig en ung man vars händer var bundna bakom ryggen. Medan de rusade efter honom slog de honom i huvudet. I folkmassan fanns en gammal kvinna som slog honom upprepade gånger och skrek förolämpningar åt honom. Jag frågade: 'Vad är det med denne unge man?'

'Detta är Talhah ibn Ubaydullah. Han har övergett sin religion och följer nu mannen från Banu Hashim.'

'Och vem är kvinnan bakom honom?' frågade jag.

'Hon är as-Sabah bint al-Hadrami, den unge mannens mor,' sade de.

Quraysh stannade inte där. Nawfal ibn Khuwaylid, kallad 'Qurayshs lejon', band Talhah med ett rep och med samma rep band han även Abu Bakr och överlämnade dem sedan till Makkahs tanklösa och våldsamma mobb för att bli slagna och torterade. Den delade erfarenheten förde utan tvekan Talhah och Abu Bakr ännu närmare varandra! Åren gick och händelser av stor betydelse ägde rum. Talhah växte i anseende när han bar smärtan och lidandet av att provas på Allahs, den Allra Störstes, och Hans Profets ﷺ väg. Han fick det unika ryktet bland muslimerna som ”den levande martyren”. Profeten ﷺ kallade honom också ”Talhah den gode” och ”Talhah den generöse”.

Namnet ”den levande martyren” förtjänade han under slaget vid Ohud. Talhah hade missat slaget vid Badr. Han och Sa'id ibn Zayd hade skickats utanför Madinah på ett uppdrag av Profeten, och när de återvände var Profeten och hans följeslagare redan på väg tillbaka från Badr. De var

båda ledsna över att ha missat möjligheten att delta i det första fälttåget med Profeten, men blev oerhört glada när han sade till dem att de skulle få samma belöning som de som faktiskt kämpat.

Vid slaget vid Ohud, när muslimerna föll i oordning i början av striderna, blev Profeten farligt utsatt. Vid hans sida fanns omkring elva män från Ansar och en Muhajir: Talhah ibn Ubaydullah. Profeten ﷺ ropade:

”Den som stöter bort dessa människor från oss kommer att vara min följeslagare i Paradiset.”

”Jag gör det, o Allahs Sändebud!” ropade Talhah.

Profeten svarade: ”Nej, håll din position.” En man från Ansar trädde fram och Profeten gick med på det. Han kämpade tills han dödades. Profeten gick längre upp på berget medan mushrikin fortfarande förföljde honom tätt. ”Finns det ingen som kan bekämpa dem?” frågade han. Talhah erbjöd sig igen, men Profeten befallde honom att stanna på sin plats. En annan man kom genast fram, kämpade och dödades. Detta fortsatte tills alla som stod vid Profetens sida hade blivit martyrer — utom Talhah.

”Nu, ja,” signalerade Profeten, och Talhah gick in i striden. Vid denna tidpunkt hade Profetens tand brutits, hans panna skurits upp, hans läppar sårats och blod strömmade nerför hans ansikte. Han var utmattad. Talhah kastade sig in bland fienden och drev dem bort från Profeten. Han vände tillbaka till Profeten, hjälpte honom ytterligare en bit uppför berget och lade honom att vila på marken. Sedan förnyade han sitt angrepp och lyckades driva bort fienden. Om denna händelse sade Abu Bakr:

”Vid det ögonblicket var Abu Obaydah ibn al-Jarrah och jag långt från Profeten. När vi kom nära honom för att hjälpa honom sade Profeten: ’Lämna mig och gå till er följeslagare (dvs. Talhah).’”

Där låg Talhah, blödande kraftigt. Han hade otaliga sår från svärd, spjut och pilar. Hans fot hade blivit avhuggen och han hade fallit ner i en grop där han låg medvetslös.

Därefter sade Profeten ﷺ: ”Den som vill se en man som fortfarande går på jorden men som redan har fullbordat sin livstid, låt honom se på Talhah ibn Ubaydullah.”

Och varje gång Ohud nämndes brukade Abu Bakr as-Siddiq *radhiyallahu ‘anhu* säga: ”Den dagen, hela den dagen, tillhörde Talhah.”

Detta var berättelsen om hur Talhah fick titeln "den levande martyren". Det fanns otaliga händelser som gjorde att han också kallades "Talhah den gode" och "Talhah den generöse".

Talhah var en skarpsinnig och framgångsrik köpman som reste vida omkring, både norr och söder om den arabiska halvön. Det sägs att han efter en av sina resor till Hadramawt hade en vinst på omkring sju hundra tusen dirham. Hans nätter fylldes av oro på grund av denna stora rikedom. En sådan natt sade hans hustru, Umm Kulthum, dotter till Abu Bakr:

"Vad är det med dig, O Abu Muhammad? Har jag kanske gjort något som sårat dig?"

"Nej," svarade Talhah. "Du är en underbar hustru för en muslimsk man. Men jag har tänkt sedan i går kväll: hur kan en man tänka på sin Herre och Försörjare när han går till sängs med denna rikedom i sitt hus?"

"Varför bekymrar det dig så mycket?" frågade Umm Kulthum. "Vad sägs om alla behövande i ditt samhälle och alla dina vänner? När du stiger upp på morgonen, dela ut det bland dem."

"Må Allah välsigna dig. Du är verkligen en fantastisk kvinna, dotter till en fantastisk man," sade Talhah till sin hustru. På morgonen samlade Talhah ihop pengarna i påsar och delade ut dem bland de fattiga Muhajirin och Ansar.

Det berättas att en man kom till Talhah och bad om hjälp och nämnde även ett släktskap mellan dem. "Detta släktskap har nämnts för mig tidigare," sade Talhah, som var känd för sin generositet mot alla i sin klan. Talhah berättade för mannen att han just sålt ett stycke mark till 'Othman ibn Affan för flera tusen dirham. Mannen kunde få pengarna eller marken, som kunde återköpas från 'Othman. Mannen valde pengarna och Talhah gav honom allt.

Talhah var välkänd för att hjälpa människor med skulder, familjefäder som hade det svårt och änkor. En av hans vänner, Sa'id ibn Zayd, sade om honom:

"Jag reste med Talhah ibn Ubaydullah och jag bodde med honom hemma, och jag har inte funnit någon som var mer generös med pengar, kläder och mat än Talhah."

Inte undra på att han kallades "Talhah den gode" och "Talhah den generöse".

Namnet Talhah är också förknippat med den första *fitnah*, det första inbördeskriget bland muslimer efter Profetens ﷺ död. Oroligheternas frön såddes under 'Othman ibn Affans kalifat. Det fanns många klagomål och anklagelser mot 'Othman. Några upprorsmakare nöjde sig inte med anklagelser utan var fast beslutna att döda honom. År 35H (656 e.Kr.) stormade en grupp upprorsmän 'Othmans hus och mördade honom medan han läste Koranen. Det var en av de mest chockerande händelserna i islams tidiga historia.

Ali övertalades att acceptera kalifatet och alla muslimer svor trohet till honom, inklusive Talhah och Zubayr ibn al-Awwam. Talhah och Zubayr var djupt chockade över mordet på 'Othman. De var förfärade och ansåg starkt att mördarna måste straffas och att rättvisa måste skipas. Men att straffa mördarna var ingen lätt uppgift, eftersom brottet inte bara var några få individers verk utan involverade ett stort antal personer.

Talhah och Zubayr bad Ali om tillåtelse att resa till Makkah för att utföra Omrah. De mötte A'ishah, Profetens hustru *radhiyallahu 'anha*. Hon var djupt chockad när hon hörde om mordet på 'Othman. Från Makkah begav sig Talhah, Zubayr och A'ishah till Basra där stora skaror samlades för att söka hämnd för 'Othmans död.

Styrkorna som samlades i Basra verkade utgöra en öppen utmaning mot Ali. Som muslimernas kalif och statens ledare kunde han inte tolerera något uppror eller väpnat motstånd. Men vilken svår och fruktansvärd uppgift han stod inför! För att hantera upproret måste han konfrontera sina bröder, sina följeslagare och sina vänner — Profetens anhängare, de som ofta kämpat vid hans sida mot shirk, de som han respekterade och älskade.

Styrkorna som krävde hämnd för 'Othman och de som stödde Ali möttes vid en plats som hette Kuraybah nära Basra. Ali ville undvika krig och lösa frågan fredligt. Han använde alla medel för att uppnå fred. Han höll fast vid varje hopp om att undvika konfrontation. Men de mörka krafter som arbetade mot islam — och de var många — var fast beslutna att leda saken till ett fruktansvärt och blodigt slut.

Ali grät bittert när han såg A'ishah, de troendes moder, i sin *hawdaj* på en kamel i spetsen för armén som nu kom ut för att kämpa mot honom. Och när han såg Talhah och Zubayr, två av Profetens närmaste följeslagare, mitt i armén, ropade han att de skulle komma ut till honom. De gjorde det, och Ali sade till Talhah:

”O Talhah, har du kommit med Allahs Sändebuds hustru för att kämpa tillsammans med henne?”

Och till Zubayr sade han:

”O Zubayr, jag ber dig vid Allah, minns du den dag då Profeten ﷺ passerade förbi dig när vi var på den och den platsen, och han frågade dig: ’Älskar du Ali?’ och du sade: ’Varför skulle jag inte älska min kusin och den som följer min religion?’”

Ali fortsatte tala till dem och påminde dem om broderskapets och trons band. Till slut drog sig både Talhah och Zubayr tillbaka från deltagande i detta inbördeskrig. De drog sig omedelbart tillbaka när de såg situationen i ett annat ljus. Men de fick betala för sitt tillbakadragande med sina liv.

När de drog sig tillbaka följde en man vid namn Amr ibn Jarmuz efter Zubayr och mördade honom fejt medan han bad. Talhah dödades av en pil som påstods ha skjutits av Marwan — en kusin till ‘Othman som var alltför förblindad av vrede och hämndbegär för att överväga möjligheten att undvika krig och blodspillan bland muslimer.

Mordet på ‘Othman hade blivit Talhahs möte med ödet. Han deltog inte i striderna och dödandet som följde, det som i historien kom att kallas Slaget vid Kamelen. Om han hade vetat att fitnah skulle urarta i sådan vansinnig hat och bitterhet och leda till ett så blodigt resultat, skulle han ha motsatt sig det. Han ville inte kämpa mot Ali. Han var helt enkelt förfärad över mordet på ‘Othman och ville se rättvisa skipas. Före slagets början hade han sagt med en röst fylld av känslor:

”O Herre, för ‘Othmans skull, ta från mig denna dag tills Du är nöjd.”

När Ali sedan mötte honom och Zubayr såg de riktigheten i hans ståndpunkt och drog sig tillbaka från slagfältet. Men i dessa svåra omständigheter var martyrskapet förutbestämt för dem.

Slaget vid Kamelen tog slut. A’ishah, de troendes moder, insåg att hon hade bidragit till att förvärra situationen och lämnade Basra för den heliga moskén och sedan till Madinah, långt från konflikten. Ali ordnade väl för hennes resa och gav henne all den komfort och ära som tillkom henne.

När de många döda från slaget samlades ledde Ali begravningsbönen för dem alla — både de som stödde honom och de som kämpade mot honom. När han hade begravt Talhah och Zubayr tog han farväl av dem med ett

tungt hjärta, ett hjärta fyllt av ömhet och kärlek. Han sade med enkla och sublimes ord:

”Jag hoppas verkligen att Talhah, az-Zubayr, ‘Othman och jag kommer att vara bland dem om vilka Allah har sagt: *’Och Vi skall ta bort ur deras bröst all bitterhet och agg; de skall vara bröder som sitter mittemot varandra på troner av värdighet.’* [15:47]”

Sedan såg han ömt och sorgset på sina trosbröders gravar och sade:

”Jag har hört med dessa två öron av Allahs Sändebud ﷺ säga: ‘Talhah och az-Zubayr är mina följeslagare i Paradiset!’”

KORANEN & SUNNAH

- [Ingen Sunnah utan Jamā‘ah – Ingen Jamā‘ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)
- [De enorma fördelarna med tawakkul på Allah](#)
- [Tawhids centrala betydelse och farorna med innovation och shirk](#)